

Sygn. akt I C 589/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. D.

przeciwko W. F.

o wydanie rzeczy ruchomych

orzeka

I. nakazuje pozwanemu W. F. aby wydał powódce S. D. następujące ruchomości: lodówkę marki (...) albo zapłacił kwotę 560 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych), telewizor marki (...) 32 cale albo zapłacił kwotę 520 zł (pięćset dwadzieścia złotych);

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. odstępuje od obciążania stron wydatkami budżetowymi i opłatą sądową od uiszczenia której powódka była zwolniona;

IV. pozostałe koszty postępowania znosi między stronami.

I C 589/16

UZASADNIENIE

Powódka S. D. pozwem skierowanym do Sądu w dniu 9 maja 2016 r., wniosła o nakazanie pozwanemu W. F. aby wydał jej następujące ruchomości:

- rower miejski marki K. (...) cali koloru grafitowego wraz z fotelikiem dziecięcym, kaskiem dziecięcym o wartości 1200 zł,

- dwa komplety kluczy od motocykla marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 600 zł,

- komplet kluczy od kufra centralnego marki K. dopasowanego do motocykla marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 300 zł,

- lodówkę I. o wartości 800 zł,

- telewizor marki P. (...) cale o wartości 800 zł,
- zapasowe kluczyki od samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wraz z dokumentami do tego pojazdu o wartości 500 zł,
- jeźdźnik dziecięcy motocyklowy o wartości 50 zł,
- rowerek dziecięcy koloru różowo-białego o wartości 50 zł.

W przypadku nie wydania ruchomości powódka wносиła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 4300 zł jako równowartości powyższych ruchomości, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wносиła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że wraz z pozwanym W. F. tworzyli nieformalny związek faktyczny – konkubinat. Przez okres trwania związku strony wspólnie zamieszkiwały i prowadziły gospodarstwo domowe. W 2016r. doszło do konfliktu i powódka wyprowadziła się z mieszkania pozwanego. Część rzeczy osobistych z mieszkania pozwanego powódka zabrała osobiście. W posiadaniu pozwanego pozostały rzeczy objęte pozwem. Rzeczy te stanowią jej własność, dlatego powódka żądała wydania ich przez pozwanego.

Powódka wносиła o zwolnienie jej od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie zwolnił powódkę od ponoszenia opłaty sądowej (postanowienie k. 51 akt).

Pozwany W. F. wносиł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że przez kilka lat strony tworzyły nieformalny związek, który obecnie już się zakończył. Strony rozstały się, a powódka w 2016 r. w obecności policji zabrała swoje rzeczy osobiste. Pozwany przyznał, że część rzeczy objętych pozwem, tj. lodówka I. i telewizor P. stanowi własność powódki i w dalszym ciągu znajdują się w jego posiadaniu, ale tylko dlatego, że powódka dotychczas nie chciała ich zabrać. Pozwany oświadczył, że wyda te ruchomości w każdej chwili. Odnośnie pozostałych ruchomości pozwany zaprzeczył aby stanowiły własność powódki i odmówił ich wydania. Ponadto zakwestionował wartość ruchomości, twierdząc, że powódka znacznie tę wartość zawyżyła.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2016 r. Sąd skierował strony do mediacji i wyznaczył czas trwania mediacji na okres jednego miesiąca (postanowienie k. 63 akt).

W trakcie przeprowadzonej mediacji, strony deklarowały gotowość porozumienia i zawarcia ugody, jednakże do jej zawarcia nie doszło (protokół mediacji k. 72 akt).

Powódka wносиła o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. U. (1) w celu wykazania, że ruchomości objęte pozwem stanowią jej własność oraz faktu, iż pozwany w dalszym ciągu posiada te rzeczy. Ponadto zgłosiła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości celem wyceny ruchomości, ze względu na twierdzenie pozwanego, iż ruchomości nie mają takiej wartości jak określiła to powódka.

Po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego, zgadzając się z treścią opinii biegłego, powódka zmieniła stanowisko i ostatecznie sprecyzowała roszczenie na rozprawie w dniu 6 września 2017 r. S. D. wносиła o zobowiązanie pozwanego do wydania jej roweru miejskiego marki K. (...) cali koloru grafitowego wraz z fotelikiem dziecięcym, kaskiem dziecięcym, dwóch kompletów kluczy od motocykla marki S. (...) o nr rej. (...), kompletu kluczy od kufra centralnego marki K. dopasowanego do motocykla marki S. (...) o nr rej. (...), lodówki I., telewizora marki P. (...) cale, zapasowych kluczyków od samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) ewentualnie zasądzenia na jej rzecz równowartości tych przedmiotów zgodnie z wyceną biegłego. W pozostałym zakresie cofnęła powództwo, bez zrzeczenia się roszczenia (protokół k. 109 akt).

Pozwany W. F. wyraził gotowość wydania lodówki I. oraz telewizora P., a w pozostałym zakresie wnosił o oddalenie powództwa z tego względu, że rzeczy które stanowiły własność powódki zostały już przez niego jej wydane, bądź zabrała je osobiście. Pozwany oświadczył, że aktualnie nie posiada już żadnych innych ruchomości powódki. Pozwany zaprzeczył aby pozostałe ruchomości, o wydanie których S. D. występuje były jej własnością.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka S. D. wraz z pozwanym W. F. tworzyli nieformalny związek faktyczny – konkubinat. Strony w trakcie związku mieszkały w lokalu mieszkalnym położonym w C., należącym do pozwanego. W trakcie związku powódka kupiła motocykl marki S. (...) o nr rej. (...) wraz z kufrem centralnym marki K. dopasowanym do tego motocykla. Motocykl z kufrem był przechowywany w komisie prowadzonym przez pozwanego. Kluczyki do motocykla i kufra były przy kufrze. S. D. odebrała motocykl z kufrem w obecności policji i obecnie ruchomości te są w jej posiadaniu i są przez nią użytkowane (dowód: zeznania powódki k. 81-82, 109, 205-206 akt, pozwanego k. 82, 109, 206 akt).

Ponadto S. D. kupiła lodówkę I. i telewizor P., które pozostają nadal w mieszkaniu pozwanego W. F. (dowód: dowód zakupu telewizora k. 22 akt, okoliczność przyznana przez pozwanego k. 82 akt).

S. D. nie wykazała aby rower miejski i samochód marki V. (...) były jej własnością. Rower miejski K., który był przechowywany w komisie prowadzonym przez pozwanego, stanowił jego własność. Powódka twierdziła, że kupiła go, jednakże nie przedstawiła dowodu zakupu roweru. Natomiast wskazany przez powódkę świadek mający potwierdzić fakt kupna przez nią roweru - P. U. (1) zeznał, że chociaż wyboru roweru dokonała S. D., to płacił za niego W. F. (dowód: zeznania świadka P. U. (1) k. 88-89 akt).

Samochód marki V. (...) był sprowadzony z zagranicy i następnie na podstawie umowy sprzedaży zawartej z poprzednim właścicielem, zarejestrowany na nazwisko powódki - nr rej (...). Aktualnie samochód marki V. (...) nr rej (...) posiada S. D., jednak nie ma do niego tytułu własności. Przedłożona przez S. D. umowa kupna samochodu, która miała być zawarta z A. S., okazała się fałszywa, gdyż nie zawiera autentycznego podpisu właściciela pojazdu (dowód: zeznania A. S. k. 222-226 akt, ekspertyza k. 285-288 akt Ds. 79/2018 Prokuratury Rejonowej w Ciechanowie).

A. S. był właścicielem przedmiotowego samochodu, jednakże sprzedał go w komisie (...) E. we Francji w 2012 r. A. S. nie zawierał umowy sprzedaży z S. D. w dniu 2 września 2015 r. Podpis na tej umowie sprzedającego został sfalszowany (dowód: kserokopia umowy k. 21, zeznania A. S. k. 222-226 akt, ekspertyza k. 285-288 akt Ds. 79/2018 Prokuratury Rejonowej w Ciechanowie).

S. D. w dniu 4 września 2015 r. złożyła do Starostwa Powiatowego w C. wniosek o zarejestrowanie samochodu marki V. (...) na podstawie umowy z 2 września 2015 r., która miała być zawarta z A. S.. Na podstawie tych dokumentów samochód został zarejestrowany pod numerem nr rej (...) (dowód: dokumenty k. 15-22 akt Ds. 79/2018 Prokuratury Rejonowej w Ciechanowie).

Odnośnie pozostałych ruchomości powódka w trakcie postępowania cofnęła powództwo (bezsporne).

Pozwany zaprzeczył, aby w jego posiadaniu pozostały jeszcze jakieś rzeczy o wydanie których powódka występowała (dowód: zeznania pozwanego k. 82, 109, 206 akt).

Wartość ruchomości objętych pozwem wynosi:

- roweru miejskiego K. 28 cali koloru grafitowego wraz z fotelikiem dziecięcym i kaskiem dziecięcym - 740 zł;
- dwóch kompletów od motocykla S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - 490 zł;
- kompletu kluczy od kufra centralnego marki K. dopasowanego do motocykla marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - 204 zł;

- lodówki I. - 560 zł;

- telewizora P. (...) cale - 520 zł

- zapasowych kluczyków do samochodu V. (...) nr rej (...) - 450 zł;

(dowód: opinia D. K. k. 95-98 akt).

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dołączone dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i sprawy Ds.79/2018 Prokuratury Rejonowej w Ciechanowie, zeznania świadka P. U. (1) k. 88-89 akt, zeznania powódki k. 81-82, 109, 205-206 akt, pozwanego k. 82, 109, 206 akt oraz opinii biegłej D. K. k. 95-98 akt.

Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty, ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, ani nie budzi wątpliwości.

Odnośnie zeznań stron to należy zauważyć, że między powódką i pozwanym występuje głęboki konflikt, czego rezultatem są sprawy sądowe między nimi. To w ocenie Sądu warunkowało subiektywne zeznania każdej ze stron odnośnie wzajemnych relacji.

Strony zgodnie przyznały fakt, że pozwany posiada lodówkę i telewizor będące własnością powódki. Natomiast strony różniły się w tym czy pozostałe ruchomości objęte pozwem są w posiadaniu pozwanego. Powódka stanowczo twierdziła, że pozwany dysponuje nimi w dalszym ciągu, natomiast zdaniem pozwanego wszystkie pozostałe swoje rzecz powódka sama zabrała.

Powódka na potwierdzenie swojej wersji nie przedstawiła wiarygodnych dowodów. Przedłożone dokumenty oraz zdjęcia dowodzą jedynie tego, że powódka posiadała wskazane ruchomości, co nie jest równoznaczne z udowodnieniem, że te ruchomości stanowiły jej własność oraz są w dalszym ciągu w posiadaniu pozwanego. Nie potwierdziły tego faktu zeznania świadka P. U. (2). Sąd nie dał wiary powódce, że kupiła rower miejski marki K.. Powódka na potwierdzenie kupna roweru nie przedłożyła dowodu pisemnego. Wskazany przez powódkę świadek mający potwierdzić fakt kupna przez nią roweru - P. U. (1) zeznał, że chociaż wyboru roweru dokonała S. D., to płacił za niego W. F.. Wobec jednoznacznych zeznań świadka P. U. (1), Sąd dał wiarę w tym zakresie pozwanemu, iż rower stanowił jego własność, a jedynie pozwalał on powódce go użytkować.

Okoliczności związane ze zbyciem przez A. S. samochodu marki V. (...), wejściem przez S. D. we wrześniu 2015 r. w posiadanie tego samochodu, jego rejestracji pod nr (...) nie były sporne. Przedmiotem sporu była natomiast okoliczność czy doszło do skutecznego nabycia przez powoda S. D. prawa własności samochodu marki V. (...) nr rej (...). Powódka wywodziła swój tytuł własności z tego, że w dniu 2 września 2015 r. zawarła umowę z poprzednim właścicielem pojazdu - A. S. i przedłożyła pisemną umowę z jego podpisem. Z przeprowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ciechanowie postępowania w sprawie Ds. 79/2018 wynika, że taka umowa nigdy nie była zawierana, a podpis A. S. jest sfalszowany. Przesłuchany w charakterze świadka A. S. zeznał, że nigdy takiej umowy nie zawierał, a samochód sprzedał w 2012r. Ponadto przeprowadzona na cele postępowania karnego ekspertyza wykazała, że podpis A. S. na umowie stanowiącej podstawę zarejestrowania w Starostwie Powiatowym w C. został sfalszowany. Z tych względów Sąd nie dał wiary powódce, że nabyła samochód marki V. (...) nr rej (...).

Sąd uznał za w pełni wiarygodną opinię biegłej D. K.. Opinia jest jasna, spójna i sporządzona z zasadami sztuki. Oczywiście opinia musiała bazować na pewnych założeniach i z uwagi na przedmiot badania mogła mieć jedynie walor szacunkowy. Należy jednak podkreślić, że strony nie kwestionowały opinii i dlatego Sąd przyjął wartość ruchomości zgodnie z wyceną biegłego.

Sąd przeprowadził wszystkie dowody wnioskowane przez powódkę, jednakże zarówno z zeznań świadka jak i z opinii biegłego nie wynika aby ruchomości, o wydanie których powódka występowała, za wyjątkiem telewizora i lodówki,

były w posiadaniu pozwanego. W tej sytuacji należy uznać, że powódka nie wykazała, żeby pozostałe ruchomości były w posiadaniu pozwanego lub aby on nimi rozporządził.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było częściowo zasadne.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

W trakcie postępowania powódka cofnęła powództwo bez zrzeczenia się roszczenia, odnośnie wydania dokumentów do samochodu marki V. (...), jeździka dziecięcego, rowerka dziecięcego. Ponieważ w tym zakresie pozew nie został cofnięty bez zrzeczenia się roszczenia, a pozwany nie wyraził zgody na częściowe cofnięcie powództwa, cofnięcie nie mogło wywołać skutków prawnych.

Art. 203 §1 k.p.c. przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec braku zgody pozwanego oraz nie cofnięcia powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd nie umorzył postępowanie w tym zakresie, a powództwo oddalił.

Odnośnie lodówki i telewizora pozwany przyznał, iż stanowiły własność powódki oraz potwierdził, iż w dalszym ciągu są w jego posiadaniu. Mając powyższe na względzie Sąd nakazał W. F. wydanie tych ruchomości powódce lub zapłacenie ich równowartości, w wysokości wynikającej z opinii biegłego.

W pozostałym zakresie Sąd uznał roszczenie za nieudowodnione.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tej osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że obecnie rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron, bądź też wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie. Sąd rozpoznający sprawę nie jest również zobowiązany do inicjowania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem obowiązek ten spoczywa na stronach procesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76).

Zgodnie z obowiązującym w procesie windykacyjnym ciężarem rozkładu dowodu, to powódka była zobowiązana do wykazania, że po pierwsze - wszystkie wskazane przez nią ruchomości są jej własnością i po drugie - że rzeczy te w dalszym ciągu są w posiadaniu pozwanego lub przez niego zostały rozdysponowane.

Treścią przewidzianego w art. 222 § 1 k.c. roszczenia windykacyjnego, zwanego także roszczeniem wydobywczym, jest przyznane właścicielowi żądania wydania oznaczonej rzeczy przez osobę, która włada jego rzeczą. Służy przywróceniu właścicielowi władztwa nad rzeczą, więc ochronie jednego z podstawowych atrybutów prawa własności, dlatego określa się je jako roszczenie nieposiadającego właściciela przeciwko posiadającemu niewłaścicielowi. Jednakże, aby w ogóle można było mówić o roszczeniu windykacyjnym, to treścią roszczenia musi być żądanie wydania rzeczy, które wynika z prawa własności. Legitymowanym do wystąpienia z takim roszczeniem windykacyjnym jest właściciel rzeczy, na którym - w myśl art. 6 k.c. - spoczywa ciężar udowodnienia, że przysługuje mu prawo własności. Biernie legitymowana jest natomiast osoba, która faktycznie włada cudzą rzeczą bez podstawy prawnej - a zatem zarówno posiadacz, jak i osoba władająca nią w cudzym imieniu, czyli dzierżyciel, przy czym to znowu na właścicielu spoczywa obowiązek udowodnienia, że pozwany włada rzeczą, bowiem fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego stanowi

przesłankę skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., sygn. akt IV CSK 437/08, LEX nr 492159).

W ocenie Sądu powódka nie zdołała wykazać żadnej ze wskazanych powyżej okoliczności odnośnie pozostałych ruchomości. Należy wskazać, że brak jest jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu, który potwierdzałby, że poza lodówką i telewizorem, pozwany posiada rzeczy stanowiące własność powódki.

S. D. nie wykazała aby rower miejski i samochód marki V. (...) były jej własnością. Rower miejski K., który był przechowywany w komisie prowadzonym przez pozwanego, stanowił jego własność. Powódka twierdziła, że kupiła go, jednakże nie przedstawiła dowodu zakupu roweru. Natomiast wskazany przez powódkę świadek mający potwierdzić fakt kupna przez nią roweru - P. U. (1) zeznał, że chociaż wyboru roweru dokonała S. D., to płacił za niego W. F.. Ponieważ powódka nie wykazała aby rower był jej własnością, nie może domagać się jego wydania.

Podobnie powódka nie udowodniła aby była właścicielką samochodu marki V. (...) i dlatego nie może żądać wydania zapasowych do niego kluczyków. W niniejszej sprawie powódka weszła w posiadanie samochodu marki V. (...) na podstawie umowy z 2 września 2015 r., która miała być zawarta z A. S.. Na podstawie tych dokumentów samochód został zarejestrowany pod numerem nr rej (...). Pierwotny właściciel pojazdu – sprzedał go w komisie (...) E. we Francji w 2012 r. A. S. nie zawierał umowy sprzedaży z S. D. w dniu 2 września 2015 r. Podpis sprzedającego na tej umowie został sfalszowany.

W obowiązującym w postępowaniu cywilnym kontradyktoryjnym modelu postępowania sądowego o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje powód, a ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 169 § 1 k.c. jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, w tym zwłaszcza w uchwale składu siedmiu sędziów (zasada prawna) z dnia 30 marca 1992 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 18/92, LexPolonica nr 296411, że nabywca używanego samochodu powinien zachować stosownie do okoliczności szczególną ostrożność w celu upewnienia się, czy samochód nie pochodzi z kradzieży i czy skutecznie nabędzie prawo własności. W uzasadnieniu tej uchwały wyjaśniono, że w praktyce oznacza to, np. konieczność sprawdzenia tożsamości zbywcy i jego uprawnienia do rozporządzania danym pojazdem, skontrolowania dowodu rejestracyjnego pojazdu, dokonanie oględzin samochodu, w szczególności sprawdzenia numeru silnika i tabliczki znamionowej, zażądania książeczki gwarancyjnej (choćby celem odszukania informacji o ewentualnych zmianach właściciela), dowodu przejścia własności samochodu na zbywcę, czy wreszcie dokumentacji dotyczącej sprowadzenia pojazdu z zagranicy.

W niniejszej sprawie powódka przyznała, że nie знаła A. S.. Ponadto umowa była wypełniona tylko częściowo – wpisane były tam jedynie dane sprzedawcy – A. S., przy których wypełnieniu i podpisie powódka nie była obecna. Wydaje się również, że samo imię i nazwisko zbywcy – A. S. wskazuje, że to osoba która raczej nie jest obywatelem polskim, tym bardziej powódka powinna podczas podpisywania umowy dochować należytej staranności i sprawdzić wszystko powyższe,

Niezależnie jednakże od kwestii ustalenia istnienia bądź nieistnienia po stronie powódki dobrej wiary przy procesie zawierania umowy sprzedaży pojazdu marki V. (...) z dnia 2 września 2015 r. wskazać należy, że w wyroku z dnia 15 listopada 2002 r. w sprawie o sygn. akt V CKN 1340/2000 (OSNC 2004 nr 2 poz. 28) Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, że art. 169 k.c. ma zastosowanie tylko wtedy, gdy między wydającym rzecz i obejmującym ją w posiadanie doszło do zawarcia ważnej umowy zobowiązującej do przeniesienia własności albo przenoszącej własności (art. 156 k.c.).

W niniejszej sprawie umowa sprzedaży z dnia 2 września 2015 r. nie jest autentyczna, albowiem nie została podpisana przez poprzedniego właściciela pojazdu. Zatem nawet jeżeli przyjąć, że powódka pozostawała w dobrej wierze co do

kwestii uprawnienia zbywcy do rozporządzenia rzeczą, to do skutecznego przeniesienia własności pojazdu marki V. (...) i tak nie doszło z uwagi na fakt, zawarcia nieważnej umowy sprzedaży samochodu.

Tym samym poczynione ustalenia jednoznacznie wskazują, że nie doszło do nabycia przez powódkę pojazdu marki V. (...) od A. S.. Brak zatem podstaw do stwierdzenia, że powódka jest właścicielem tego pojazdu, a tym samym, iż jest uprawniona do żądania wydania kluczyków do niego.

Natomiast odnośnie żądania wydania dwóch kompletów kluczy do motocykla oraz kompletu kluczy od kufra centralnego dopasowanego do tego motocykla, to powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że klucze są w dalszym ciągu w posiadaniu pozwanego. Motocykl wraz z kufrem zostały przez powódkę zabrane w obecności policji. Ruchomości te są obecnie użytkowane przez powódkę. Pozwany zeznał, że klucze do kufra i motocykla były przy tych rzeczach, przechowywanych w komisie. W sytuacji, gdy powódka pod nieobecność pozwanego zabrała ruchomości i je obecnie użytkuje, jest mało prawdopodobnym aby nie zabrała również kluczy, które znajdowały się przy tych ruchomościach. Wobec braku jakiegokolwiek dowodu na to, że pozwany w dalszym ciągu jest w posiadaniu tych kluczy, Sąd powództwo w tym zakresie oddalił.

Należy podkreślić, że sam fakt istnienia rzeczy, co widać na przedłożonych fotografiach dołączonych do akt, nie świadczy jeszcze o tym, że wszystkie te ruchomości zostały zakupione przez powódkę, a zwłaszcza, że pozwany jest w posiadaniu tych ruchomości bądź w jakiś sposób nimi rozporządził.

W tej sytuacji Sąd uznał, że powódka nie wykazała okoliczności niezbędnych w przypadku dochodzenia roszczenia w trybie art. 222 k.c., co skutkowało oddaleniem powództwa w zakresie jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. z tego względu, że częściowo roszczenie powódki zostało uwzględnione, odnośnie telewizora i lodówki.

Obowiązek poniesienia kosztów postępowania związanych z udziałem w sprawie oznacza, że uczestnik ponosi koszty nie tylko tych czynności, które sam dokonał, ale i tych, które są niezbędne do celowego dochodzenia praw i do celowej obrony. Należy brać pod uwagę specyfikę poszczególnych spraw, które mogą uzasadniać uznanie za koszty niezbędne również te, które w danej sprawie poniesione być muszą (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1987 r., III CZP 37/87, OSNC 1988, nr 10, poz. 138). Do takich kosztów w niniejszej sprawie należy zaliczyć wydatki związane z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego. Na wniosek powódki Sąd zlecił biegłej D. K. sporządzenie opinii, wydatkując na ten cel należność z sum budżetowych ze względu na zwolnienie powódki od kosztów procesu. Zgodnie z art. 83 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r. nr 90 poz. 594) jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. Dotyczy to także dopuszczenia i przeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę. Na podstawie art 83 ust. 2 ustawy w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Na podstawie art. 113 ust 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.10.90.594 j.t.) Sąd odstąpił od obciążenia stron kosztami sądowymi związanymi ze sporządzeniem opinii przez biegłego oraz opłaty sądowej, od uiszczenia której powódka była zwolniona, z uwagi na wynik procesu i trudną sytuację majątkową powódki.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie: (...)